

ikke klandres for. Det var godt, at den gjorde det. Men det er ikke så meget værd, hvis man ikke vil følge det op, og hvis man altså sætter grænsen ved 1968. Så er det ikke så meget værd.

Der har været nok af udsagn om, at der i 1980'erne også var tvivl vedrørende de amerikanske og de britiske krigsskibe. Der var faktisk så meget tvivl, at det dengang fik Det Radikale Venstre, inkl. udenrigsministeren, til at stemme for et dagsordensforslag, som krævede en nærmere kontrol. Så hjælper det ikke noget at komme og sige: Nu har vi klarlagt det indtil 1968. Der er visse finurligheder, vi skal have nogle forskere til at se nærmere på, men ellers har vi klarlagt det. Men efter 1968, ikke tale om, det har vi ingen lyst til at se på. Der er ingen grund til at tro, at der er sket noget som helst forkert i den periode – når alle ved, at der også skete noget forkert i den periode.

Og igen: I den sammenhæng er det for mig ikke et spørgsmål om, hvorvidt man er for eller imod atomvåben. Man kan godt mene som fru Annette Just, at det da er fint, at der er atomvåben, og at der kommer amerikanske atomvåbenkrigsskibe, osv., men så skal det siges åbent og ærligt. Det var der også en række stater der gjorde. Som jeg var inde på tidligere: I Holland, Belgien og Italien blev der udstationeret amerikanske atomvåben i den periode, 1956, 1957, 1958, og det skete i fuld offentlighed. De sagde: O.k., vi vil godt have dem; det er en del af vores politik.

Det var vel egentlig også Danmarks politik indtil 1957. Men så er det jo, Danmark siger: Vi vil ikke have det. Og så er det altså, der bliver løjet over for den danske befolkning og over for den grønlandske befolkning – mest katastrofalt over for befolkningen i det tidligere Thule og dem, der bor rundt om Thule – og det er ikke godt; det kan vi vist alle blive enige om.

Men hvorfor så lægge låg over den følgende periode? Jeg tror ikke, det ville være nogen katastrofe, hverken for USA eller for samarbejdet over Atlanten, om sandheden, den fulde sandhed, skulle komme frem. Jeg tror såmænd heller ikke, at den er så katastrofal. Men det er vigtigt og nødvendigt, at den kommer frem, for ellers vil mistanken blive ved med at eksistere. Vi har jo set ét eksempel på, at befolkningen er blevet ført bag lyset. Citatet fra Udenrigsministeriets yderst autoritative årbog fra 1968 er et meget talende eksempel på, hvordan befolkningen er blevet ført bag lyset. Og så er det da helt uundgåeligt, at mange mennesker spørger sig selv: Er det samme ikke også sket senere?

Så lad os dog få det klarlagt. Jeg må indrømme, at jeg ikke helt forstår den afvisende holdning, der har været. Jeg tror heller ikke, at den holder; jeg tror, at vi mødes igen om nogle måneder, og at det så er andre holdninger, der vil gøre sig gældende.

Keld Albrechtsen (EL):

Ministeren sagde, at man ikke skal lade regeringerne skrive historien, og det har ministeren jo fuldstændig ret i. Det belyses jo godt af det, som ministeren så selv fortsætter med at sige, nemlig at der sammen med H.C. Hansen-papiret lå et papir fra den daværende danske regering, som gjorde, at USA kunne siges at have handlet i god tro i henhold til meldinger fra den danske statsminister.

Det vil jeg godt sætte et spørgsmålstegn ved. Det virker som en efterrationalisering af historien, så man kan få tingene til at passe sådan sammen, at man kan sige, at USA ikke gjorde noget forkert. Så får H.C. Hansen skylden, og H.C. Hansen er død og borte. Han kan – jeg vil ikke sige leve med det, men der sker i hvert fald ikke ham noget for det. Derfor er det jo en historieforklaring, som kan være særdeles oportunt, hvis man ønsker at fastholde det synspunkt, at USA er en allieret, om hvem man ikke kan tro, at den fører sine allierede bag lyset.

Hvis man læser det, som vi har fået oplyst om H.C. Hansen-papiret, vil man se, at H.C. Hansen forbeholdt sig sin stilling, hvis der konkret skulle fremkomme ønsker fra USA om atomvåben. På baggrund af det, vi har fået oplyst, kan man ikke drage den konklusion, som ministeren her fremlagde. Man kan ikke sige, at USA dengang fik godkendt overtrædelser af den danske atomvåbenfrihed. Og jeg er bange for, at når det om en måned eller om et år kommer frem i de amerikanske arkiver med en officiel amerikansk bekræftelse, at man havde atomvåben med, når man f.eks. rejste til Danmark – den oplysning kommer før eller siden ud af de amerikanske arkiver – ja, så vil man grave noten fra 1968 frem, og så vil man sige: Jamen den danske regering havde jo glemt at tage krigsskibene med i den aftale, som man lavede med amerikanerne i 1968, så derfor havde amerikanerne nok grund til at være i god tro.

Sådanne forklaringer tror jeg netop at udenrigsministeren har ret i at en regering ikke skal rode sig ud i, og at det skal overlades til forskerne at finde ud af, hvad der rent faktisk skete, hvad der rent faktisk lå i H.C. Hansen-papiret,